

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĎELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

PRVA NEDJELJA
DOŠAŠĆA

BDIJTE DA BUDETE
PRIPRAVNI!

Berna
2022

STUDENI - PROSINAC

PRVA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Ned. 30. ANDRIJA APOSTOL

Andro, Andrea

Pon. 1. Nahum prorok., Florencija, Leoncije,
KazimirUto. 2. Blanka, Habakuk prorok, Bibijana,
KromacijeSri. 3. **Franjo Ksaverski**, Sofonija prorok,
LucijeČet. 4. Ivan Damašćanski, Barbara, Adolf
Kolping

Pet. 5. Krispina, Saba

Sub. 6. Nikola biskup, Nikša, Nikica

Naslovnica,
Bernadette Lopez
<https://www.evangelie-et-peinture.org>

MEDITACIJA

Čovjek došašća 3

SLUŽBA RIJEČI

XXXIII. NEDJELJA KROZ GODINU

ČITANJA

Bdijte da budete pripravnici! 4

HOMILIJA

Bez panike 8

KATEHEZA

Simbolika i značenje vremena došašća 9

MEDITACIJA

Kad kažem došašće... 12

KATEHEZA

Tri Kristova dolaska 16

Mali vjeronaučni leksikon 20

MEDITACIJA

Mise zornice 18

NAŠI POKOJNI 20

mihael

34/2025.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkandela MUP - sjedište i Ravnateljstvo policije,
Godište XIX. (2025.), 34 (663); prva nedjelja došašća, 30. studenoga 2025.

Kontakt:

vlč. **Željko Rakošec**, policijski kapelan, tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr**Vinko Bakula**, pomoćnik kapelana, tel.: 22 715, 82 805; e-mail: vbakula@mup.hr

mihael

Čovjek došašća

<https://pixabay.com>

Na početku smo došašća, adventa, znači na početku nove crkvene godine, ali i u vremenu koje s pravom znači da svijet kao cjelina živi u jednoj povijesti, koja se - znali mi ili ne - kreće prema ponovnom slavnom Kristovu dolasku, prema konačnoj Božjoj pobjedi.

Došašće znači također da je svaki čovjek i kršćanin u svojem cjelokupnom životu, a ne samo u ovom vremenu došašća, adventski čovjek, osoba došašća, koja ide ususret Božjem dolasku kroz slobodu, vjeru, nadu i ljubav.

Došašće nije neko pusto sjećanje na prošlo, nego ulazak čovjeka vjere, nade i ljubavi u onu stvarnost koja je počela, u povijest svijeta, u koju je Bog sam ušao i učinio je svojom poviješću. Ta je stvarnost i budućnost već u čovjeku skriveno prisutna i ona počinje upravo kroz vjeru. Sadašnjost nosi, kršćanski gledano, već budućnost u sebi, ta je budućnost Božja budućnost, snaga prisutna već u sadašnjosti, ali ne smijemo to u adventu svog života zaboraviti.

Krist živi u vjerniku kroz vjeru. On je već tu, on je već u meni upravo zbog toga što vjerujem i taj advent završava tek onda kad budeš čuo: „Uđi u radost gospodara svoga“ (Mt 25,21).

Ovo nam teško vrijeme unosi zdvojnost, adventska se radost čini teškom. Ne očajavaj, već reci svom srcu: „Ti si, moje srce, već izabralo adventsku radost.“ To je advent velikog Boga. Reći to s punim pouzdanjem, znači da u ove riječi već ulaze spasenjska prošlost tvoga života i budućnost koja je vječna i bezgranična, u tvoje srce ulazi Onaj koji je sam advent, najavljena bezgranična budućnost, sam Krist.

Potradi se u ovom došašću živjeti poniznu i trijeznu radost, punu iščekivanja. Tiha radost i nada kakvu ima zatvorenik koji sjedi u svojoj ćeliji i želi upravo ustati jer su se upravo otvorila vrata njegove tamnice.

Pokušaj danas živjeti kao osoba došašća, tada ćeš oko sebe unositi svjetlo u tamu, radost u tužna srca, ohrabrenje u klonule duše, nadu u očajne i beznadne, konačno, živjet ćeš kao čovjek vjere koja jedino živi u ozračju adventa i nade.

Prvo čitanje: Iz 2, 1-5

Gospodin sabire sve narode u vječni mir kraljevstva Božjega.

Čitanje Knjige proroka Izaije

Viđenje Izaije, sina Amosova, o Judeji i Jeruzalemu:

Dogodit će se na kraju danâ:

Gora Doma Gospodnjega

bit će postavljena vrh svih gora,

uzvišena iznad svih bregova.

K njoj će se stjecati svi narodi,

nagrnut će mnoga plemena i reći:

»Hajde, uziđimo na Goru Gospodnju,

pođimo u Dom Boga Jakovljeva!

On će nas naučiti svojim putovima,

hodit ćemo stazama njegovim.

Jer će iz Siona Zakon izaći,

iz Jeruzalema riječ Gospodnja.«

On će biti sudac narodima,

mnogim će suditi plemenima

i oni će mačeve prekovat u plugove,

a koplja u srpove.

Neće više narod dizat mača protiv naroda

nit se više učit ratovanju.

Hajde, dome Jakovljev,

u Gospodnjoj hodimo svjetlosti!

Riječ Gospodnja

Prorok Izaija djelovao je u Jeruzalemu u vrijeme vladanja „Uzije, Jotama, Ahaza i Ezekije, kraljeva judejskih“ (Iz 1, 1)., 736. - 701. pr. Kr. Bilo je to vrijeme političkoga mira i određenoga gospodarskog oporavka, ali i vrijeme nezakonitog bogaćenja manjeg broja dobrostojećih često još više osiromašujući siromašnije pučanstvo. Izaijina knjiga dijeli se na tri dijela. Današnje čitanje uzeto je iz prvog dijela (Prvog Izaije), a opisuje viđenje vječnoga mira. Taj mir dogodit će se „na kraju dana“ ne na zemlji nego u nebu. Premda ne će biti na zemlji za nj se treba pripremiti, nastojati suzbiti nepravdu i zaustaviti ratove. Ratovi će biti zaustavljeni, mačevi prekovani u plugove, a koplja u srpove tek onda kad svi ljudi nauče hoditi stazama Gospodnjim.

Otpjevni psalam: Ps 122, 1-2.4-9

Hajdemo radosno u Dom Gospodnji!

Obradovah se kad mi rekoše:
»Hajdemo u Dom Gospodnji!«
Eto noge nam već stoje
na vratima tvojim, Jeruzaleme.

Onamo uzlaze plemena,
plemena Gospodnja!
Po zakonu Izraelovu
da slave ime Gospodnje.
Ondje stoje sudačke stolice,
stolice doma Davidova.

Molite za mir Jeruzalemov!
Blago onima koji tebe ljube!
Neka bude mir u zidinama tvojim
i spokoj u tvojim palačama!

Radi braće i prijatelja svojih

Psalmist pronalazi svoju radost pred vratima obnovljenog Jeruzalema (515. g. pr. Kr.) i upućuje poziv hodočasnici na molitvu za mir Jeruzalemov, te zaziva mir na sve koji ga ljube.

Samo jedinstvo srdaca i duša može prouzročiti radost pred vratima Grada i Hrama. Tada će „Dom Gospodnji“ postati dom molitve za sve narode u kojemu se ostvaruje jedinstvo, dobrota, mir i želja za pomirenjem s Gospodinom, sa svakim čovjekom. Zamoljeni mir je onaj koji će donijeti Knez mira, a ljudi koji su na hodu različitim putovima, susrest će se s Gospodinom u Novom Jeruzalemu.

Drugo čitanje: Rim 13, 11-14a

Blizu je spasenje naše.

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Rimljanima

Braćo:

Shvaćate ovaj čas:

Vrijeme je već da se oda sna premono jer nam je sada spasenje bliže nego kad povjerasmo. Noć poodmače, dan se približi! Odložimo dakle djela tame i zaodjenimo se oružjem svjetlosti. Kao po danu pristojno hodimo, ne u pijankama i pijančevanjima, ne u priležništvima i razvratnostima, ne u svađi i ljubomoru, nego zaodjenite se Gospodinom Isusom Kristom.

Riječ Gospodnja

Pavao je napisao Poslanicu Rimljanima 56. ili 57. godine u Korintu. U njoj razrađuje grešnost i spasenje. Svojim zalaganjem nitko se neće spasiti, svi smo upućeni na Božje milosrđe.

U današnjem ulomku čitamo oprečne riječi dan/noć, svjetlo/tama, spavanje/buđenje, čas/punina vremena kojima se izriče ranokršćansko poimanje dvaju vremena, ovoga grešnoga sadašnjega u kojemu trenutno živimo i vječnosti.

Kršćani premda žive u sadašnjemu vremenu, okruženi noću i tamom trebaju odbaciti djela i utjecaj tog vremena što ne mogu bez Kristove pomoći, „zaodjenutost Gospodinom“.

Evandjelje: Mt 24, 37-44

Bdijte da budete pripravn!

Čitanje svetog Evandjelja po Mateju

U ono vrijeme: Reče Isus svojim učenicima:

Kao u dane Noine, tako će biti i dolazak Sina Čovječjega. Kao što su u dane one - prije potopa - jeli i pili, ženili se i udavali do dana kad Noa uđe u korablju i ništa nisu ni slutili dok ne dođe potop i sve odnije - tako će biti i dolazak Sina Čovječjega. Dvojica će tada biti u polju: jedan će se uzeti, drugi ostaviti. Dvije će mljeti u mlinu: jedna će se uzeti, druga ostaviti.

Bdijte dakle jer ne znate u koji dan Gospodin vaš dolazi. A ovo znajte: kad bi domaćin znao o kojoj straži kradljivac dolazi, bdio bi i ne bi dopustio potkopati kuće. Zato i vi budite pripravn! jer u čas kad i ne mislite Sin Čovječji dolazi!

Riječ Gospodnja

Dvadeset i četvrto poglavlje Matejeva evandjelja, kao i Mk 13 i Lk 21 donosi Isusova proročanstva o propasti Jeruzalema i ponovnom dolasku Sina Čovječjega.

Matej želi potaknuti vjernike na svakodnevni kršćanski život i upozoriti ih da odbace krivovjerna učenja o danu Kristova ponovnog dolaska. Kao i u prethodnom čitanju, vidimo da kršćani žive u svijetu, brinu se za svoja dobra, obavljaju redovite poslove i nastoje preživjeti. Unatoč svakodnevnom materijalnim obvezama treba misliti na budućnost.

Isus donosi primjer Noinih suvremenika uoči općeg potopa. Oni su "jeli i pili, ženili se i udavali" do početka potopa. Nisu mislili na budućnost koju Bog sprema i snašla ih je propast. Druga dva primjera su iz svakodnevnog života: od dvojice koji će raditi na polju, "jedan će se uzeti", a drugi ostaviti; dvije će zajedno mljeti, jedna će se uzeti, a druga ostaviti. Da ne bi nespremni dočekali dan Gospodinova dolaska treba biti budan kao domaćin koji je uvijek spreman da ga ne iznenadi kradljivac. Budnost ne znači odricanje od svakodnevnog života i obveza, nego u svakodnevnom zemaljskom ne zaboraviti na ljubav prema bogu i bližnjemu i na vječnost

Isus želi naglasiti, a to Matej prenosi vjernicima, da nema raspoznavnih znakova Gospodinova dolaska. Može doći svakog časa.

Bez panike

Danas su aktualni neki drugi strahovi. Tko se danas još boji mraka? Ljudi su se prije bojali mraka jer nije bilo toliko svjetla. Često se pješacilo, pa se na dužim ili kraćim putovanjima svašta događalo. Taj je strah bio povezan sa stvarnim doživljajima, ali često je bio i plod ljudske mašte. Višak vremena ispunjavao se prepričavanjem događaja i izmišljanjem novih. Svemu je pogodovala bogata mitologija. Stariji su nekada tako zastrašivali mlađe.

Čovjek koji se bojao mraka često je pjevao ili vikao da bi se ohrabrio i otjerao strah. I to nam je poznato iz mitologije, da se bukom tjeraju zli duhovi. No, nisu to samo bajke i mitološke čarolije iz vremena kada se nije moglo odgonetnuti neke pojavnosti materijalne ili duhovne naravi. Znamo govoriti kako su ljudi tih vremena bili nepoučeni o prirodnim pojavama i zakonitostima prirode, pa čak i da su bili zaostali. I danas se ljudi boje. I danas ljudi imaju strahove. Ne boje se toliko mraka, jer mraka zapravo više i nema. Sve je osvijetljeno. Čak ni noći više nema, pa nema ni prirodnog čovjekovog ritma koji je

određivao dio dana za spavanje, a dio za rad. Ljudi se danas boje drugoga mraka, a to je tama. Tama je ondje gdje ne može pomoći nikakva svjetiljka. A to je još gore od mraka. O mraku smo govorili kao prostornoj kategoriji. Tama je ono što čini mrak u čovjekovoj duši. To je onda kada se ne zna kamo krenuti i što raditi. U ljudskim životima ima takvih situacija da pojedinci ne znaju ni gdje su, ni kamo idu, ni kome pripadaju. To je pravi mrak. Ne samo pred očima, nego negdje u čovjekovu biću. I takav strah ima svoj lažni lijek, lažni način liječenja, odnosno tjeranja straha. U onom prirodnom mraku djeca bi tražila glas roditelja. Odrasli bi glasno pričali. Pijanci u noći grlato bi pjevali. Nisu znali drugoga načina. I danas mnogi agresijom pokušavaju otjerati strah. Viču u mraku. Viču u mraku i tami vlastitih životnih poteškoća i problema. Viču zbog krivih putova kojima su zalutali. Viču zbog prepreka preko kojih padaju. Viču zbog ljudi s kojima se u mraku sudaraju jer je još mnogo onih koji lutaju. Viču jer ih noge već bole i posustaju, a svjetla ne vide. Na koga viču? Viču na druge. Viču na one koji nisu poravnali putove. Viču na one koji svašta ostavljaju na putu. Viču na one koji nisu upalili svjetla i označili putove.

<https://www.communautesaintmartin.org>

Ali uzaludno viču. Nije u tome rješenje. Mrak se ne razbija vikom. Problemi se ne rješavaju agresijom. A baš to neki uporno pokušavaju. Kao mala djeca koja kažnjavaju stubu zbog svojega pada i boli koju je taj pad prouzročio. Agresija se zapravo čini kao znak bespomoćnosti. Kako drukčije razumjeti one koji optužuju druge zbog vlastitih neuspjeha? Krivi su roditelji koji nisu odgojili. Krivi su učitelji. Kriva je škola. Kriva je Crkva. Krive su vlade, političari, bankari, društvo. Svi su krivi! A što onda?! Gdje je tu rješenje?! Zapitaj se: Kakve mi koristi od vike i agresije? Mogu li zaustaviti vrijeme?

Ne možemo zaustaviti vrijeme. Bog je gospodar vremena. On je odredio naše vrijeme i nemamo pravo prekidati ga na svoju ruku zbog svojih razloga.

Početak došašća može biti početak jednog novog vremena. Da nam se ne bi dogodilo kao onima koji ništa nisu slutili dok je Noa gradio korablju, sve dok nije došao potop. Nestalo je svjetla, a počeo je nestajati i svijet. A onda je nastala panika. (Stari su Grci vjerovali da strah i uznemirenost izaziva bog Pan. Svojim izgledom plašio je ljude i izazivao zbrku, pa je po njemu nastala riječ panika.) Naš svijet, koliko god nam se čini zbrkan i mračan, ima mjesta i trenutke mira, ljubavi i sigurnosti. Kad nestane rasvjete, još uvijek svijetle neka panik-svjetla. Kad se oči malo

priviknu, jasno pokazuju put kojim nam je ići. I svjetla ovoga svijeta su nam ponekad prejaka. Dobro bi bilo u ovom došašću i ugasiti poneko svjetlo koje nas može zavarati, kao što to znaju napraviti zasloni elektronskih uređaja. Neće nas iz tame izvući međusobno optuživanje i predbacivanje.

Sviće dan! Budimo pripravnici! Bog je na djelu. Bog nas toliko voli da nam je dao neovisnost. Njegova namjera s nama je da nama bude udobno, a on da bude zadovoljan. Sve što čini, proizlazi iz njegove želje da podari život iz smrti. Da rodi slobodu iz pada. I da tminu pretvori u svjetlost. Idimo u susret Isusu. On je središte svega. On je most koji povezuje nebo i zemlju. Tko ide tim putem, neće hoditi u tami nego će imati svjetlo života. Ići tim putem znači vjeru u Isusa pretvoriti u djela. Ljubav se odabire. Na nju se ne prisiljava. Onaj tko svaki dan sam za sebe ne računa s Božjim sudom, uskoro će živjeti kao da suda nikada neće ni biti. I pokazivanjem na druge nitko se ne može opravdati i ukloniti opasnost da nas Gospodin zaobiđe.

Simbolika i značenje vremena došašća

Došašće - vrijeme dvostrukog iščekivanja

Došašće ili advent (lat. *adventus* = dolazak) razdoblje je u crkvenoj liturgijskoj godini, a ujedno je i početak nove liturgijske godine. U rimokatoličkoj liturgiji Došašće započinje četiri nedjelje prije Božića, na Prvu nedjelju Došašća, a završava 24. prosinca na Badnjak. Kroz povijest je Došašće postalo postepeno vrijeme pripreme za blagdane Rođenja Gospodnjega i Bogojavljenja. Prvenstveno je priprava za slavlje Utjelovljenja, zatim vrijeme pokore kao priprava za drugi Kristov dolazak u slavi. Tako prvi Kristov dolazak započinje ono što će drugi dovršiti.

Došašće kao vrijeme pripreme, poziv je na ponovnu obnovu i iščekivanje blagdana Božića. U odnosu na svakodnevnost i rutinu, vrijeme Došašća je nešto posebno, ispunjeno nekom posebnom radošću i nestrpljenjem. Svjedoci tome su ljubičasta boja u liturgiji, s jedne strane svečana, a opet boja koja izražava trpljenja i nade. Svjedoci posebne naravi Došašća je i adventski vijenac koji nalazi svoje mjesto u crkvama, na trgovima i u domovima, ali vijenac nije samo dekor, lijep ukras na stolovima, već izraz kršćanske nade koju iščekujemo kroz ove vrijeme pripreme. Svjedoci pripreme su i mise zornice koje se

slave rano izjutra u prohladnim zimskim danima, a one su najbolji izraz budnosti i spremnosti za Kristov dolazak.

Opća načela o liturgijskoj godini i o kalendaru, koja se nalaze u aktualnom izdanju Rimskog misala, opisuju Došašće kao vrijeme dvojakog značenja: »vrijeme je pripreme za svečanost Božića, u kojima se slavi prvi dolazak Sina Božjega k ljudima, a ujedno i vrijeme u koje se preko ovoga spominjanja misli upravljaju na iščekivanje drugog Kristova dolaska na svršetku vremena.« (usp. ONLGK 39). Došašće je dakle posebno vrijeme iščekivanja i nade u kojem se susreću Božja ljubav i ostvaruju mesijanska nadanja izraelskog naroda u Kristovu otajstvu, a s druge strane Kristovo otajstvo postaje temelj za nadu konačnog Kristova dolaska u slavi. Između »već« i »još ne«, adventsko vrijeme je to mjesto i vrijeme susreta, radosti, iščekivanja i pouzdane nade.

U svojoj kompleksnosti vrijeme Došašća nije vrijeme koje postoji samostalno. Povijesno se ponajprije oblikovalo kao vrijeme pripreme za blagdan Kristova Utjelovljenja, ali i u najstarijim sačuvanim liturgijskim tekstovima nazire se eshatološka dimenzija iščekivanja Krista u paruziji. Prvi Kristov dolazak započinje tako ono što će drugi u konačnosti dovršiti. U svakome liturgijskom slavlju, a na poseban način u onom adventskom, koje je i povijesno i eshatološko u istom trenutku, dolazi do izražaja sveukupnost vazmenog otajstva koje je započelo Utjelovljenjem, a

naći će svoje dovršenje u paruziji, na kraju svijeta i vremena. Možda je shodno izdvojiti zanimljivu činjenicu da su stari lekcionari kao evanđeoski tekst prve nedjelje Došašća redovito odabirali perikopu Kristova ulaska u Jeruzalem (usp. Mt 21,1-9), odlomak koji također uvodi u slavlja Velikog tjedna. Ovo Evanđelje prikazuje Gospodina koji dolazi u poniznosti i slavi, kao sluga i kao kralj, odnosno kao čovjek i kao Bog. U liturgiji to je slika cjelokupnog adventskog otajstva, od Kristova prvog dolaska u kojem se ispunjavaju mesijanska iščekivanja drevnog Izabranog naroda, do slavnog povratka koji će ostvariti nade i iščekivanje Crkve i čovječanstva koje je otkupljeno Kristovom krvlju u uskrsnom otajstvu.

Došašće - vrijeme nade i radosnog iščekivanja

Došašće slavi početke otajstva otkupljenja koji imaju svoj vrhunac u Uskrsu. Adventsko vrijeme stoga nije samo priprava za komemoraciju ili slavlje godišnjice Isusova rođenja, već je iščekivanje dovršetka otajstva otkupljenja. Zanimljivo je stoga promotriti i neke liturgijske tekstove. Mogu se izdvojiti dva adventska predslavlja iz Rimskog misala: »On je već došao uzevši naše smrtno tijelo, ispunio pradaвні Božji naum, i otvorio nam put vječnog spasenja: da bismo - kad ponovno dođe u slavi veličanstva - napokon u očitú daru primili ono što sada kao obećano budno čekamo« (predslavlje I). Drugo predslavlje: »Njega su naviještali svi proroci, Djevica ga Majka s neizrecivom

ljubavljú nosila, Ivan mu pjesmom najavio dolazak i nazočna ga pokazao. On nam daje da se unaprijed radujemo otajstvu njegova rođenja, da nas zateče i budne u molitvi i raspjevanje njemu na slavu« (predslavlje II).

Na kraju, može se zaključiti da adventsko vrijeme slavi tri etape povijesti spasenja: 1) drevno mesijansko iščekivanje Izabranog naroda koje se dovršava utjelovljenjem, smrću i uskrsnućem Sina Božjega; 2) sadašnjost spasenja u Kristu, već realiziranoga u svijetu, ali još ne dovršenoga; 3) budućnost spasenja koja će se otkriti u preobrazbi svijeta na kraju vremena. Kršćanska egzistencija stoga sadrži napetost između početaka i dovršetka spasenja. Između »već« i »još ne« je vrijeme nade i iščekivanja. Adventsko vrijeme je najizvrsnije vrijeme iščekivanja da se ostvari spasenje jer je u radosnom iščekivanju Rođenja Gospodnjega Crkva orijentirana prema slavnom povratku Gospodina na kraju vremena. Adventsko vrijeme znači živjeti u radosti i iščekivanju: dakle, dinamično i djelatno iščekivanje u nadi dovršenja onoga što se već posjeduje i što je već prisutno. Stoga je čovjekovo vrijeme otkupljeno Božjim djelom koji se utjelovio i stavio se u tijek povijesti, da bi to vrijeme postalo vrijeme povijesti spasenja. Na kraju, dolazak (lat. adventus) Božje slave označuje kraj vremena i početak vječnosti.

Kad kažem došašće...

Ljubav u Adventu

Advent je vrijeme povratka u budućnost. Povratak tamo odakle se čovjeka jedino može definirati. Iz točke gdje smo dovršeni. Gdje smo postigli i doputovali. "Naš život je skriven u Bogu, a očitovat će se kad on dođe." Vjernik je budućnik. Živi od onoga "onkraj", od transcendencije. Pomisli čega sve ne bi bilo bez te nade u sve što se ima zbiti: "Vjerujem u život vječni... Tvoj slavni dolazak iščekujemo". Istina, vjernik živi u sadašnjosti, ali od onog što mu daje budućnost. Živi na zemlji, ali mu je korijenje u nebu. Bez nade da će sunca i ujutro izići očajni bi lijegali. I baš zato što se nadamo mi znamo da će i najtamniji dan proći, ako smognemo snage dočekati jutro. Nada je sidro koje nas spašava u olujnim noćima. Nada je kad budni sanjamo realnost, u svijetu iluzija. Vjernik je stoga "čuđenje u svijetu" živi kao da je "pao s neba". Za njega stvarnost nije ovo što mu svijet nudi i nameće – za njega je iluzija da čovjek mora biti zvijer da bi opstao, dvoičan i gramziv da bi živio. On živi sanjajući evanđelje. Koraca

svijetom a misli na Kraljevstvo Božje. U tami širi svijetlo. Na zemlji stvara nebo. Ta ovaj život vrijedi ne onoliko koliko je u njem zemlje, već koliko je u njem neba.

Mi živimo od onoga čemu se nadamo. U mjeri koliko našu sadašnjost prožima ono čemu idemo ususret, sadašnjost nam je kvalitetna. Živimo u vjeri, a ne u gledanju. Gledanje to je ljubav. Vjera je slutnja o susretu u kom ćemo Ljubav gledati oči u oči. A ono što nas tom susretu nosi je nada. "Vjera je već neko imanje onoga čemu se nadamo." Ona je predokus ljubavi.

Ljubav kao temeljna vrednota je takva da se ima samo idući joj ususret. Susrećemo je u mjeri u kolikoj joj se nadamo.

Advent je vrijeme išednjivanja i izglednjivanja. Rast u čežnji i nadi. Jer čar i snaga susreta je dubini nade. Čekanje pripravlja srce; oblikuju u njem "negativ", "kalup" na koji će ljubav stati. Čekanje je izgradnja jaslca u kojima se Isus ima roditi.

Pitamo li se kako čekati, naučimo to od Zakeja koji ga čeka na smokvi, ili od Bartimeja koji ga čeka pored puta. Čekajmo ga bdijući. "Budni budite!" kaže evanđelje. Ili "Gregorate!", ako ćete grčki. "Vigilate!", na

latinski. Odatle imena: Gregorije, Vigilije, Budimir, Butko. Advent je poziv da postanemo Grguri, Vigiliji, Budimiri.

Pitamo li se s kolikom ga željom čekati, naučimo to iz priče o učeniku koji s takvim pitanjem stao pred učitelja. Ovaj ga je odveo do rijeke, zagnjurio ga u vodu i držao dok se ovaj skoro ugušio. A onda ga upitao za čim je pod vodom najžarče čeznuo? "Za zrakom." "Tolikom željom Boga trebaš čekati!" To upravo kaže i Biblija: "Više no zoru straža noćna, nek Izrael čeka Gospodina." "Ko košuta što žudi za izvorima vode, ko pustinja što žeđa za oblacima kiše i duša moja čezne za tobom o moj Bože." Živi žareći živom žeravicom želje.

Pitamo li se kako uvijek bdjeti i moliti? Naučimo to od Augustina, koji kaže: "Ako ne želiš prestati moliti, ti ne prestani čeznuti. Kad prestaneš čeznuti, prestat ćeš ljubiti."

Svjetlo za sljedeći korak

Često znatiželjno želimo zaviriti u budućnost. Pitamo se što nam donosi sljedeća godina ili gdje ću biti za pet ili deset godina.

Na ta i slična pitanja nema odgovora. Obično nam je jasan sljedeći korak, sat ili dan.

Umijeće života pokazuje se u zahvalnosti i radosti zbog onoga što možemo vidjeti i nežaljenju za skrivenim u tami neotkrivenoga.

Ako uspijemo učiniti prvi korak imat ćemo dovoljno svjetla za sljedeći. Vođeni tim svjetlom radosno ćemo kročiti kroz život i iznenadit se koliko daleko možemo stići.

Radujmo se malom svjetlu u ruci i ne žudimo za velikim svjetlima da nam osvijetle svu tamu.

Tri Kristova dolaska

Novi početak za Gospodnji dolazak. Nebeski Otac je pripremao stoljećima dolazak Božjega pomazanika na zemlju. Po ustima proroka je poručivao, a u poganskim narodima je budio iščekivanje toga događaja. Cijelo Sveto pismo Staroga i Novoga zavjeta je usmjereno prema dolasku Mesije na zemlju: „*Uistinu, sve što je nekoć napisano, napisano je nama za pouku, da strpljivošću i utjehom, koje daje Pismo, trajno imamo nadu*“ piše sv. Pavao Rimljanima. Zgodno će reći sveti Augustin: „*Novi zavjet u Starom je sakriven, a u Novom Stari otkriven*“. Isus će otvoreno reći dvojici učenika u Emausu, a sv. Luka će zapisati: „*Ovo je ono što sam vam govorio dok sam još bio s vama. Trebalo je da se ispuni sve što je o meni pisano u Mojsijevu zakonu, u Prorocima i Psalmima*“.

Trostruki je dolazak Kristov: **prošli u Betlehemu, sadašnji u sakramentima i onaj konačni u punini slave na kraju vremena.**

Prvi kršćani su čeznuli za ponovnim Kristovim dolaskom u slavi. Pozdravljali su se riječima: „*Dođi Gospodine!*“ (aram. Maran atha). I tko čuje neka rekne: „*Dođi, Gospodine Isuse!*“ piše u Otkrivenju.

Za svaki dolazak se treba pripremiti. Sin Božji je Kralj svega i cijeloga svemira. Svaki čovjek će se pojaviti pred tim Kraljem. Kakav će biti taj susret s Kristom?

Dolazak u sakramentima

Dolazak u sakramentima se već događa. Za novi svijet je potrebno i novo srce da se ispuni Božjim darom milosti: „*da tako utvrdi vaša besprijekorna srca u svetosti pred Bogom našim Ocem, o dolasku našega Gospodina Isusa Krista sa svim svojim svetima!*“ piše sv. Pavao Solunjanima.

„*Ispunilo se vrijeme, blizu je kraljevstvo Božje. Obratite se i vjerujte u Radosnu vijest!*“, piše sv. Marko. „*I već sada su se pojavili mnogi antikristi; po tome znamo da je posljednji čas*“ stoji u prvoj Ivanovoj poslanici. Ta vremena su ispunjena svjedočenjem i nevoljom: „*Primit ćete snagu pošto Duh Sveti dođe na vas, pa ćete mi biti svjedoci (...) sve do kraja zemlje*“, piše u Djelima apostolskim. U posljednjim vremenima nastaje novi svijet.

Novi svijet za patrijarhe je bilo očekivanje spasenja i Spasitelja. Patrijarh Jakov nije pustio Božjega anđela dok ga nije blagoslovio: „*Više se nećeš zvati Jakov, nego Izrael, jer si se hrabro borio i s Bogom i s ljudima, i nadvladao si*“ piše u knjizi Postanka.

Ivanka Demčuk, *Blagovijest* (detalj), <https://en.ivankademchuk.com>

Za proroke bijaše vapaj za Mesijom, kao što vidimo kod Izaije: „*Neka se rastvori zemlja da procvjeta spasenje, da proklija izbavljenje!*“ najavljuje prorok Izaija.

Za Crkvu je novi svijet susret s novim nebom i novom zemljom. Tad će se Spasitelj nastaniti kod nas. Oni komotni, oni koji su puni straha, oni samozadovoljni ne mogu primiti Spasitelja da se nastani kod njih. Oni ne očekuju ništa. Krist se ne može nastaniti kod onih koji nisu odvažni i spremni za apokaliptična vremena. Posljednja vremena su vremena Otkrivenja, tajanstvena o budućem ispunjenju i ostvarenju Božjega kraljevstva. Ta vremena dolaze iako ne znamo kada.

Evandjelje nas opominje: „*Pazite sami na se da vam srca ne otvrdnu od razuzdanosti, pijanstva i tjelesnih briga za život, da vas ne uhvati iznenada onaj dan kao zamka, jer će doći na sve stanovnike cijele zemlje*“, piše sv. Luka. Za nas je važno da smo spremni stati pred Boga i položiti račun za svoj život. Srca nam ne smiju otvrdnuti u grijehu. Cijeli kršćanski život je program za budućnost s Gospodinom. Dolaze dani ispunjenja Gospodnjega dolaska.

Dani ispunjenja su dani sudnjeg dana.

Krist je „*istina bio prije poznat, prije postanka svijeta, ali se tek na kraju vremena očitova zbog vas*“ piše u prvoj Petrovoj poslanici. A u poslanici Korinćanima nastavlja: „*Njega koji je bio bez ikakva grijeha Bog učini mjesto nas grijehom, da mi u njemu postanemo pravednošću Božjom*“. Budućnost je, zapravo, u tvom srcu. Došašće nas poziva da se krene prema budućnosti, prema Mesijinu dolasku, prema Božjoj ljubavi: „*Pazite! Sad je pravo vrijeme, sad je dan spasenja!*“ stoji u drugoj poslanici Korinćanima.

Car Napoleon je govorio: „*Budućnost je moja!*“ Planirao je bez Boga. Izgubio je i završio u progonstvu. Nema budućnosti bez svemogućega Boga. Nema Božjega kraljevstva bez Božjega duha. Nema sreće bez čista srca.

Čistim srcem treba dočekati dolazak Gospodnji. Treba znati čekati i dočekati. Isus je ostavio svakom čovjeku svoje tijelo i svoju krv, svoj život i svoju Majku. Opet će doći i povesti ljude u svoju slavu.

Ali upozorava čovjeka: „*Bdijte i molite svaki čas*“ piše sv. Luka. Koliko je danas

Nostalgija za nebom

budnih kršćana? Velik je broj krštenih: preko dvije milijarde na svijetu. Zamislite, kad bi svi kršteni bili „drugi Krist“ kako bi to bilo na svijetu!? Samo je mala skupina, koja ispovijeda i živi iz vjere. Mnogi su kršteni, a ostaju pogani. Dobiva se dojam da je od 100 skoro 99 zalutalih.

A Krist želi sve naći i spasiti u danima ispunjenja: „Na zemlji će narodi biti u tjeskobi i neizvjesnosti zbog huke morskih valova. Ljudi će umirati od straha u očekivanju onoga što će zadesiti svijet, jer ‘zviježđa nebeska će se uzdrmati’. Tada će vidjeti ‘Sina Čovječjega gdje dolazi na oblaku’ s velikom moći i slavom“ piše sv. Luka.

Dani ispunjenja za jedne će biti strašni, a za druge će biti radosni. Radosni su jer rastu u ljubavi sa svetim srcem. Bdiju i mole. Mogu podignuti glave svoje jer je blizu njihovo oslobođenje. Došašće je milosno vrijeme. Neka se ljudsko srce raduje svakom Kristovu dolasku: bilo za ožić, bilo u sakramentima bilo na sudnji dan.

„Maran atha!“

*Pognuti od mûka koračamo stazom,
Na nama su teški izgnanika svežnji.
Umorne nam oči pokazuju da je
I beskrajni svemir uzak našoj čežnji.*

*Jer horizont svijeta htjeli bismo preći,
Da u Božjem gradu savijemo gnijezda,
Odakle su sunca poletjele lopte,
Odakle se šalju vatrometi zvijezda.*

*I gdje radost struji poput naših voda
Iz Kristova srca na rod besmrtnika,
Gdje ekstazom bukne lugovi i gore,
Gdje umjetnost živi brata Angelika.*

*To dom je naš što ga izgubiše negda
Praoci u borbi za dobića nova,
A mi se sad opet povraćamo k njemu,
Da nam se na čelo Božja stave slova.*

*Tamo ćemo stići, ali još nam treba
Golgotškoga vrha osvojiti kamen,
Da možemo njime rasporediti nebo
I ući u slavu. Amen, amen, amen!*

Mali vjeronaučni leksikon

Psovka

Psovka, latinski *contumelia*, pogrdne riječi upućene nekomu ili nečemu, katkad popraćene pogrdnom gestom.

Psovku treba razlikovati od proklinjanja ili kletve (lat, *maledictio*), verbalnog zazivanja zla na nekoga ili nešto.

Psovka je afektivan izraz čovjekova negativnoga stava prema predmetima koji se odnosi. Postoji u svim društvima i kulturama, a izbor pogrdnih riječi ovisi o kulturi i jeziku.

U hrvatskom jeziku, psovka se služi općepogrdnim riječima, tabuiziranim riječima iz analnog područja te tabuiziranim riječima spolnog područja (bludna psovka). Ta je posljednja vrsta psovke najčešća u hrvatskom narodu.

S obzirom na predmet grdnje, psovka se može odnositi na profano područje (osobe i njihove vrijednosti) te na sakralno područje (hula ili blasfemija). Kad se hula odnosi izravno a Boga, riječ je o bogohuli.

Budući da psovka osobi ili svetinji nanosi uvrjedu, osuđuje se u svim kulturama i društvima, a reguliraju je običaji (uljudnosti), pravni propisi i vjerski zakon.

Pučka pobožnost

Pučka pobožnost, u katolicizmu, molitveni i obredni čini koje obavljaju širi vjernički slojevi izvan službenog liturgijskog okvira.

Glavni su molitveni iskazi pučke pobožnosti krunica, križni put, pobožnost Presvetom Srcu Isusovu, pobožnost Presvetom Oltarskom Sakramentu, pobožnost prvih petaka, svibanjske pobožnosti, razni postovi i hodočašća.

Mise zornice

Mise zornice mogu biti lijek protiv samoće, tjeskoba i strahova - evo kako!

Adventske zornice imaju neku posebnu draž. Jedni kažu da jedva čekaju da pođu na tu ranu jutarnju euharistiju, da se tamo raspjevaju i da se u ranu zoru nekako duhovno osvježeni vraćaju kući. Drugi pak kažu da im je teško misliti na te dane, jer bi htjeli svaki dan prisustvovati zornicama, a ipak je teško rano ustajati svaki dan.

Vjernici u gradu često ne znaju što zornice znače. Oni rano ustaju, nose djecu u vrtić, odlaze na posao, i tko da još misli na svoju religioznu dimenziju u rano jutro.

Živimo u stalnoj izmjeni dana i noći. Čini nam se kao da danju živimo, a noću zamremo. Duže ćeš živjeti ako manje spavaš, kažu ljudi. Noć je mračna, ona je pogodna za lopove, kradljivce i zasjede i čovjek je se boji. Danju slobodno hodamo, svi smo na ulicama, svi radimo, danju se sve vidi.

Noć je ujedno znak boli, tjeskobe i muke. Kao što postoji materijalna noć, postoji i noć duše. Postoje depresije koje ljude muče mjesecima i godinama. Postoje teške napasti i misli kojima se ljudi nikako ne mogu oprijeti. Postoje bolesti, tjeskobe koje

ljude tjeraju da viču i uzdišu. Postoje samoće od kojih čovjek osjeća kao da umire. Postoje uvrede od kojih se čovjek nikada ne može oporaviti. Postoje strahovi od ispita, od odlaska na fronte, od umiranja ili gubitka drage osobe. Ljudi žele da sve te patnje što prije prođu. Oni čeznu da nakon tih mračnih noći svoje duše ugledaju jutarnje svjetlo. Oni vape za komadićem zdravlja, života, sigurnosti. Za malo dobrote i za malo pažnje prema njima. Kao što stražar jedva čeka zoru da se više ne mora bojati na stražarskom mjestu, tako i čovjek koji pati jedva čeka da završi ta patnja, da nestane bol, da ode od njega depresija, da pobijedi sumnje, napasti i zlo. U takvoj noći čovjek jedva čeka jutro. Kad se pojavi zora, on je presretan, kad se pojavi malo olakšanja, svjetla, radosti, nade i mira, tada sve u njemu buja od radosti.

Prvi kršćani su povezivali materijalnu noć i noć duše. Noću su odlazili na sastanke i tamo molili i slavili euharistiju kako bi doživjeli zoru svojih osjećaja, savjesti i duše, a onda izlazeći sa sastanaka doživjeli i kraj noći. Tako su ostale zornice kao jeka biblijskih riječi: srca gore, evo zore, podignite glave, evo, približilo se vaše otkupljenje. Noć je poodmakla, dan se približio. Kraj je patnji, dolazi oslobođenje.

Kraj je grižnji savjesti, dolazi oprosteno i otkupljenje. Kraj je preziru, dolazi sloboda i ljubav. Kraj je nehumanosti, dolazi čovjekoljubivost Božja. Tako očekujući u svojim zornicama Božić, kršćani očekuju i konac svijeta, dolazak Isusa Krista, a to znači dolazak boljeg društva, dolazak mira, razumijevanja među ljudima, dobrote i topline u srcima.

Mnogim ljudima su noći duge. Ovisnici znaju da je njihova noć beznadna, alkoholičari se ne nadaju da njihova noć ima svanuće, napušteni nemaju nade da će biti opet prihvaćeni. Bolesni zatvorenik ne nada se da će ugledati slobodu. Ovisnik o svojim zločinstvima ne nada se da će opet biti častan čovjek. Čovjek stisnut grijehom ne vidi više nade. Svima njima žele zornice reći da će zora sigurno stići. Jer »Sunce pravde« dolazi u Isusu iz Nazareta. Svaki Božić obnavlja tu nadu. Crkva dovikuje čovječanstvu da se nada, Crkva želi pridignuti one koji su slomljena srca, da ožive.

Zora već sviće, dolazi dan i kraj tvojih muka. Ustani danas ranije, sjedni na rub kreveta i zavapi Bogu. Sjeti se da te on voli, to više što si patnik. Sjeti se da je Bog svemoguć, prihvati svoje muke i predaj ih u njegove ruke. Doživjet ćeš kako prihvaćena patnja oslobađa od patnje kad je s Isusom. Nemoj očajavati. Dan se bliži.

Tomislav Ivančić:

U noći adventskoj

Očistite svoje sobice, zidove objelite,
U postelje stavite nove slame
I čiste navlake:
U peći nek tinja vatra
I širi ugodnu toplinu,
Jer stižu hladni vjetrovi
Donoseć snijeg i sive oblake.

I kad vam sred noći studene i mračne
Neko pokuca na vrata skoro nečujno,
Boječ se, da se nezvan ne narine,
Bio to prosjek, siromašak, starac,
Ili, putnik bijedni iz zemlje daleke,
O, primite ga, dajte mu večeru toplu
I krevet čisti- bez stanarine!

Čitavu noć budite mirni
I samo molitvom toplom
Prekidajte zimske noći tišinu:
Jer možda...
Možda ćete, draga braćo,
Tu malu pomoć i neznatnu ljubav
U ovo vrijeme adventsko
Iskazati Kristu gospodinu.

Aleksa Kokić

NAŠI POKOJNI

IVICA JANOCH,

PU zagrebačka, Zagreb, 30. studenoga 1992.

DRAŽEN ERHATIĆ,

PU koprivničko - križevačka, Pakrac, 1. prosinca 1991.

IVAN CIMERMAN,

PU koprivničko - križevačka, Pakrac, 1. prosinca 1991.

TIHOMIR TOMAŠIĆ,

PU brodsko - posavska, Pivare, 2. prosinca 1992. (umro)

DANIJEL GROBOTEK,

PU karlovačka, umro, 2. prosinca 1994.

MARKO ANIĆ - KALIGER,

PU splitsko - dalmatinska, Makarska, 3. prosinca 1992.

VINKO MILAS,

PU zagrebačka, 3. prosinca 1992.

IVAN HODAK,

PU vukovarsko - srijemska, Vinkovci, 4. prosinca 1991.

IVICA LEVAKOVIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Vinkovci, 4. prosinca 1991.

JOSIP KREČAK,

PU bjelovarsko - bilogorska, Zagreb, 5. prosinca 1991.

MIRO MAMIĆ,

(MUP), PU brodsko - posavska, Filipovac, 5. prosinca 1991.

BOŠKO MIKULIĆ,

PU osječko - baranjska, Antunovac, 5. prosinca 1991.

BOJAN TREBUŠAK,

MUP, Lipik, 5. prosinca 1991.

ŽELJKO GRGANIĆ,

PU brodsko - posavska, Lipik, 6. prosinca 1991.

POČIVALI U MIRU!